

[Svend E. Johansen.]

for højere foresat fremfører Klage over en foresat eller Overmand, straffes med Arrest. Hvad er rimelig Grund, og hvad er urimelig Grund? Det er et Skøn, der ligger til Grund for Afgørelsen heraf, et Skøn, som den menige ingen Indflydelse har paa og i hvert Fald afgjort ikke kan komme til at bestemme; det er den foresatte, han klager til, der afgør, om Grunden har været rimelig eller ej, og som derved er i Stand til ved en meget vid og rummelig Fortolkning af denne Paragraf at faa Klagerne inden for sit Regiment eller Bataillon til at forstumme, fordi man bliver klar over, at det har Straf til Følge.

Endelig er der en, som jeg synes, meget morsom Paragraf, nemlig § 68, der i Virkeligheden hjemler Forsvarsministeren Ret til at udøve et Diktatur over Krigsmagten og dertil hørende Personer med Hensyn til deres politiske Interesser. Jeg ved ganske vel — og det blev ogsaa fremhævet af det ærede Medlem Hr. Hasle —, at det er en grundlovshjemlet Ret, Militærmagten har til ikke at yde politisk Foreningsfrihed og Forsamlingsfrihed, saaledes at man jo i Virkeligheden er dækket, men derfor bliver Bestemmelsen ikke rigtigere. Den betyder, at Forsvarsministeren til enhver Tid kan udstede Forbud mod Deltagelse i politiske Foreninger og politiske Forsamlinger, og der ligger i Virkeligheden det lille Pikanteri deri — jeg ved ikke, om Forsvarsministeren er i Stand dertil, men saa vidt jeg kan se, er Muligheden til Stede for, at Forsvarsministeren vilde kunne forbyde Medlemmer som det ærede Medlem Hr. Westermann og det ærede Medlem Hr. Victor Pürschel Adgang til denne op-højede Forsamling. I saa Fald var der maaske nogle, der personligt ikke vilde være utilfredse dermed, men principielt maa man i hvert Fald sige, at en saadan Magt koncentreret hos Forsvarsministeren ikke vil være af det gode. Og jeg kan ikke tænke mig, at Bestemmelsen kun kan tage Sigte paa, at Forsvarsministeren kan give Retningslinier for det menige Mandskab, Velanstændigheden kræver vel, at det ogsaa gælder de overordnede Militærpersoner, Overmændene, de foresatte.

I det store og hele tror jeg, man kan vurdere det foreliggende Lovforslags humane Fordele derhen, at man ved ihærdigt Arbejde er naaet i hvert Fald saa langt, at man har faaet Fængsel paa Vand og Brød erstattet, saaledes at man nu ganske vist kan idømmes Fængsel paa Vand og Brød som hidtil, men yder et Tilskud af Mælk

og Kartofler. Det er naturligvis et Fremskridt, som man ikke maa undervurdere, og som jeg er ganske klar over i hvert Fald Hr. Hindhede vil være meget begejstret for. Men i det store og hele maa Retsforbundet afvise Forslagene til militær Straffelov og til Lov om militær Retspleje, og vi maa gøre det, fordi disse Ting hviler paa Tvangsprincippet.

Man maa vel erindre, at det jo ikke er frivilligt, det værnepligtige Mandskab har givet sig ind under Hærens Bestemmelser og Regulativer, det er gennem en Tvangsudskrivning af visse Dele af den mandlige Ungdom, at man udfylder Hæren og faar de menige. Militæret er en Stat i Staten, og at den er det, fremgaar bl. a. af, at den har sine egne Æresbegreber, der paa adskillige Punkter ikke harmonerer med den civile Befolknings Æresbegreber, og at man inden for Officerskorpset er besjælet af en Kasteaand, som man heldigvis heller ikke kender til inden for den civile Befolkning. Og navnlig springer det i Øjnene, naar man ser, at denne Stat i Staten, der hedder den danske Hær og Flaade, den danske Krigsmagt, skal have sin egen Retspleje og Straffelov og ikke kan nøjes med den almindelige.

Jeg synes, at det ærede Medlem Hr. Valdemar Sørensen sagde det saa rigtigt og klart, da han talte om, at dette betød en Dobbeltthed i vort Retsvæsen, og da han videre udtalte, at den militære Straffelov og militære Retspleje betød, at de værnepligtige har en mindre betrygget Retsstilling end andre Borgere. Jeg giver det ærede Medlem saa afgjort Ret i disse Betragtninger; jeg forstaar blot ikke, at han saa som Konsekvens deraf kunde gaa ind for Lovforslagene og tilsige dem sin og sit Partis Støtte, for det er saa sandt, hvad det ærede Medlem her fremførte: den militære Straffelov byder de værnepligtige en mindre betrygget Retsstilling end andre Borgere, og det skulde jo dog egentlig ikke være en Følge af, at de oven i Købet maa ofre Tid og stille deres Person til Raadighed for at udgøre Danmarks Værnemagt.

Officerskorpset vil gennem den militære Straffelov have Beskyttelsesforanstaltninger over for de menige. Det er forklarligt, at det er nødvendigt; Generallejtnant With har hævdet, at Disciplinen stod paa saa svage Fødder inden for den danske Hær, at man ikke kunde taale at komme længere ud, og dette kunde tyde paa, at det overordnede Mandskab virkelig har en militær Straffelov behov for at holde det underordnede Mandskab i Ave. Men man maa i den Forbindelse ikke glemme — det er i hvert